

reglemente samt skjutsersättning, beräknad efter lega för en häst för hvarje kilometer väg, som besigtigats, samt att i 53 § samma lag måtte införas stadgande att berörda vägsyningskostnader skola ur vägkassan utgå.

Stockholm den 28 januari 1899.

Oswald Emthén.

Häruti instämma:

C. J. Öberg. C. Bergström.

N:o 198.

Af herr **C. Lindhagen**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t*
angående lagstiftning om testamentsexekutorer.

Man brukar ibland beteckna såsom en lucka i vår lagstiftning, att den ej stadgar något om testamentsexekutorer och deras befogenhet.

Denna syn på saken kan dock ej gerna vara riktig. Ty den, hvilken förordnats till verkställare af en aflidens yttersta vilja, behöfver i sjelfva verket ingen vidare fullmakt, än den han fått genom testamentet. När det enligt lag är medgifvet bestämma om egande- och nyttjanderätten till sin kvarlåtenskap och i öfrigt föreskrifva vilkor för dess användning, så bör det äfven vara medgifvet utse någon att med testators magt och myndighet under boutredningen taga boet i besittning i ändamål att bringa testators vilja till verkställighet.

Då detta är alltför påtagligt, anses också vanligen den antydda bristen i lagstiftningen gälla endast testamentsexekutors behörighet att tillträda sitt uppdrag redan vid dödsfallet och innan testamentet »vunnit laga kraft». Men det är svårt att förstå, huru man skall kunna förmena honom öfver-

taga boet äfven under nämnda tid, då dess angelägenheter lika fullt kräfva omvårdnad. Ett förefintligt testamente måste nemligen anses gälla i alla sina delar, intill dess det blifvit upphäfdt; och den omständigheten, att svensk lag i olikhet med andra länders lagar har beredt testamentstagare särskild utväg att kunna begränsa tiden för klandertalan, bör ej förändra detta förhållande. Domstolarna pläga äfven erkänna en testamentsexekutor såsom boets rätte ställföreträdare, oafsedt att testamentet ej fått laga kraft. Han tillåtes bevaka testamentet, låta uppsätta och inregistrera bouppteckningen samt i öfrigt tala och svara i förekommande ärenden. Allmänna uppfattningen lutar också derhän, att man kan utan risk inlåta sig med honom, ehuruval det bör anmärkas, att vissa bankinrättningar lära försigtigtvis hos sig behålla deponerade värdehandlingar, till dess testamentet blifvit laga kraftvunnet.

Då emellertid insigt i denna fråga förutsätter ett juridiskt omdöme, måste hos allmänheten tvekan lätt kunna uppstå, särskildt när invändning från arfvings sida göres mot den utsedde exekutorns befogenhet att företräda boet. Och, enligt hvad erfarenheten visat, faller det sig i synnerhet ytterligt lätt att i utlandet framkalla misstankar i detta afseende och derigenom till boets skada förhindra, att dess intressen der blifva tillvaratagna.

Det kan sålunda hafva ett afsevärdt praktiskt intresse, att den befogenhet, som enligt sakens natur tillkommer en testamentsexekutor, äfven får ett tydligt uttryck i sjelfva lagen. Men å andra sidan bör man ock stanna vid detta och undvika att hemta för oss främmande förebilder till en vidlyftig lagstiftning i ämnet från andra länders lagar, hvilkas i mångt och mycket invecklade bestämmelser kanske ofta mindre tjena till att skydda det rätta än att bereda utvägar för obehöriga afsigter att göra sig gällande. Och särskildt bör man icke förvanska en testamentsexekutors uppdrag genom uppställande af andra eller flera garantier än dem, som ligga i testators eget förtroende till den, han gifvit fullmagt att utföra sin yttersta vilja.

På grund af hvad sålunda anförts och under förhoppning, att en blifvande lagstiftning, derest den kommer till stånd, måtte nära anslutas till gällande praxis, hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag om testamentsexekutorer.

Stockholm den 28 januari 1899.

Carl Lindhagen.